

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov Nr. 360 af 30. Juni 1919 om Øen Saltholmens Stilling i kommunal Henseende og om Ordningen af Forholdet mellem Øens Ejere indbyrdes.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 441).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Tekst samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

§§ 1—2 (se Tillæg C. Sp. 119) samt Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Man foretog derpaa:

Første Behandling af Forslag til Lov om Invalideforsørgelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 87).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal tillade mig overfor det høje Ting at anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling. Lovforslaget er vedtaget i det høje Folketing, uden at der derom nedsattes Udvalg, og kun med en enkelt Ændring i det oprindelige Forslag — en Ændring, som jeg skal komme tilbage til. Selve Lovforslaget er ikke saa omfattende, som det ser ud til, idet det nemlig for allerstørste Delen er en Kodifikation, en Samling af de gældende Lovbestemmelser om Invalideforsørgelsen, der nu er spredte i en Række af forskellige Love, Love, som supplerer og føjer til de foregaaende, og hvis enkelte Bestemmelser efterhaanden er blevet saa indviklede, at det syntes Finansministeriet nødvendigt, naar man skulde foreslaa, hvad der var Hensigten med dette Lovforslag, en Forhøjelse af selve Invalideforsorgen, da ogsaa at forelægge et Forslag, som paa en tydeligere Maade end den gældende Lovgivning paa dette Om-

raade klarlagde, hvordan Forholdet var med Fredsinvaliders og Krigsinvaliders Forsørgelse her i Landet. Det er i dette Øjemed, der forelægges et samlet Lovforslag, hvis enkelte Bestemmelser jeg derfor ikke ser nogen Grund til at gennemgaa, fordi disse, som sagt, kun er en Tydeliggørelse og Klarlæggelse af bestaaende Lovbestemmelser. Dette gælder ikke mindst § 1, hvor selve Aarsagen til Invalideforsorgen fastslaas, men ogsaa saadanne Paragraffer som §§ 4, 9, 10 og 13 og dernæst ogsaa de Paragraffer, der handler om Forsørgelse af Enker og Børn.

Det egentlige Øjemed med dette Lovforslag er imidlertid at foreslaa den høje Rigsdag under de Omstændigheder, der nu foreligger, at gaa til en endda meget betydelig Forøgelse af selve Invalideforsorgen. En saadan er mange Gange blevet forlangt af de forskellige Partier baade i det høje Folketing og ogsaa i det høje Landsting ved Behandlingen af Andragender, som er indkommet. Man har beklaget, at man ikke kunde gaa videre med den bestaaende Lovgivning, og Finansministeren har ogsaa været med til denne Beklagelse; men Tiden syntes da ikke at være til — og man forlangte det heller ikke — at gaa til en helt ny Lovgivning om Invaliderne. Det er denne, der nu foreslaas, og der foreslaas nu i Overensstemmelse med de Bestemmelser, der foreligger, men klarere, tror jeg, at dele Invaliderne i 3 Grupper, nemlig 1ste Gruppe, hvor hele Erhvervsevnen maa siges at være tabt, 2den Gruppe eller Afdeling, hvor den maa siges at være næsten tabt, og endelig dem, der lider under Følgerne af saadanne Beskadigelser eller Legemssvækkelser, som ikke kan siges at høre til nogen af de to Grupper. Der foreslaas saa for den laveste af disse 3 Grupper, at man skal kunne gaa op til en Understøttelse af 1 000 Kr., for den næste Gruppe til et Beløb af 1 200—2 400 Kr., og for den tredje Gruppe skal Forsørgelsen være 3 000 Kr. Den Tilføjelse, der er gjort i Folketinget, gaar ud paa, at der skal gøres en Adskillelse mellem Krigsinvalid og Fredsinvalid. Krigsinvalid er saadanne, som er blevet Invalid under de to slesvigske Krige. Selvfølgelig er der ikke særdeles mange i Live af disse Krigsinvalid, men der er dog ikke saa helt faa. Man har da foreslaaet, at Understøttelserne for disses Vedkommende skal kunne gaa op til 300 Kr. mere end det, der fastsættes for de forskellige Grupper